

Der Ring des Nibelungen (De Munt)
Foto Klaus Lefebvre

muzikale en scenische gebeuren te counteren?

In het laatste bedrijf van *Götterdämmerung* zou volgens Wagners regieaanwijzingen Brünnhilde haar slotmonoloog moeten houden voor het toegestroomde volk dat haar zelfverbranding gadeslaat. Een waardig einde vol theateffect voor de dochter van Wotan die (eindelijk) het doel van haar bestaan inziet, en door haar dood de goden en de mensen verlost van de vloek van de ring. Bij Wernicke verliest dat einde elke grootsheid, en krijgt een schrijnende dimensie. Brünnhilde zingt haar monoloog alleen, temidden van chaos en lijken, terwijl Hagen in een stoel gezeten, rustig afwacht tot hij de ring bemachtigen kan. Van verlossing is hier geen sprake, Brünnhilde zingt in het ijle. Voor wie? Voor het publiek? Voor zichzelf? Omdat het nu eenmaal zo hoort op het einde van een opera? De grote emotie wordt hier te

kijk gezet en de vraag is wat er nog van overblijft in dit weinig piëteitsvolle beeld. Er volgt geen spetterende wereldbrand, maar een nuchter vlammetje dat uit het dak van Wallhalla slaat, en een gedeelte van het decor dat door een bulldozer in elkaar geramd wordt. Misschien was dit laatste wel wat teveel van het goede, maar het is typerend voor de demystificatie die deze *Ring*-productie beoogt.

Menselijk. Al te menselijk.

De regie was het boeiendste in zijn weinig flatterende kijk op de personages. Het verste ging de regisseur daarbij in de karakterisering van Siegmund en Siegfried. Siegmund wordt een wat plompe figuur, die blijk geeft van weinig emoties. Er zijn enkele momenten van tederheid voor Sieglinde, maar deze zijn uiterst zeldzaam. Wel zingen Siegmund en Sieglinde het bekende

*Winterstürme wichen dem Wonne-
mond (Walküre, I)* gehuld in de wolfs-
pels van Wotan, hun beider vader,
maar voor het overige houden ze zich
meestal ver van elkaar verwijderd. Ge-
durende het eerste bedrijf van de *Wal-
küre*, toch een van de meest geladen
van de hele *Ring*, blijft de actie tussen
de geliefden erg onderkoeld. Of dit een
gewild effect was of eerder te wijten
was aan het feit dat Wernicke geen
overtuigende oplossing gevonden had
voor die sterke emotionaliteit, was niet
erg duidelijk. Misschien lag het ook
aan Gary Bachlund (Siegmund) en El-
len Shade (Sieglinde) die de scenische
intenties van Herbert Wernicke niet
wisten waar te maken. Dit gedeelte
miste overtuigingskracht, vooral daar
Cambreling en het Muntorkest hier
een van hun zwakste momenten ken-
den.

Siegmund lijkt in ieder geval allesbe-
halve een held, maar een jongen die
met het zwaard Nothung een wapen in
handen krijgt dat hem figuurlijk twee
maten te groot is en die zeker niet
opgewassen is tegen de taak die Wotan
hem tobedacht heeft. Hij speelt al-
leen maar een sterke man die af en toe
een heroïsche pose aanneemt, maar
eigenlijk is hij niet meer dan een ma-
rionet in Wotans handen. Gedurende
de hele *Walküre* wordt Wallhalla helder
verlicht, daar immers wordt aan de
touwtjes getrokken.

Wie er wel in slaagde een in elk op-
zicht geslaagde figuur neer te zetten
was William Cochran. Zijn Siegfried is
een niet onaardige jongen, niet van de
slimsten, maar met een zekere goed-
moedigheid. Hij is zeker geen partij
voor de gevaarlijke en listige Mime
(Uwe Schönbeck) en hij heeft de hulp
van de draak Fafner en het woudvogel-
tje hard nodig om niet in diens valstrik-
ken te trappen. Cochran slaagt erin
Siegfried (te?) sympathiek te maken,
en dit wil wat zeggen voor dit hoogst
problematische personage, dit merk-
waardige en vaak irritante produkt van
Wagners blonde Germanendromen.
Deze Siegfried met zijn logge en on-
handige fysiek geeft zelfs blijk van een
zekere kwetsbaarheid, dit is een aspect
van het personage dat ik nu toe alleen
Wolfgang Windgassen vocaal overtuigend
heb weten naar voor brengen. Weliswaar
is William Cochran wat de stem betreft
geen luxe-Siegfried, maar hij weet er
een aanvaardbaar en vaak zelfs grappig
personage van te maken. En welke zanger
kan deze rol, vooral in